

tím, že se poddlužníkovi zapoví, aby dlužníkovi zaplatil, a jest tedy míti za to, že i ke zřízení smluvního práva zástavního k pohledávce stačí, když bylo oznámeno poddlužníkovi (rozh. čís. 8891 sb. n. s.). V žalobní odpovědi podané dne 18. září 1930 žalovanou ve sporu Ck 345/30 jest ohlášeno, že žalovaná postoupila svou útratovou pohledávku svému právnímu zástupci Dr. D. do zástavy pro jeho účet, a jest tedy doručení stejnopisu oné žalobní odpovědi právním zástupcům žalobce Dr. H. a Dr. Karlu H. dne 20. září 1930 považovati ono zastavení za platně zřízené a nemůže tedy žalobce s touto zastavenou pohledávkou kompenzovati svou pohledávku, která mu proti žalované straně vznikla až teprve z rozlukového rozsudku ze dne 27. června 1931 č. j. Ck 251/30-16.

Čís. 14308.

V dražebním řízení podle § 352 ex. ř. platí osmidenní rekursní lhůta (§ 65 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 12. dubna 1935, R I 141/35.)

Rekursní soud vyhověv rekursu povinného změnil rozhodnutí prvního soudu, jímž byly stanoveny dražební podmínky v dražebním řízení podle § 352 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs vymáhající věřitelky.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs, o který jde, byl podán v dražebním řízení podle § 352 ex. ř., které jest ve své podstatě řízením exekucním a pro něž platí zásadně předpisy exekucního řádu s úchytkou v § 352 ex. ř. výslovně vytčenou (rozh. čís. 2044 sb. n. s.). Z toho plyne, že předpisy exekucního řádu platí i pokud jde o opravné prostředky. Předpoklady rozhodnutí čís. 1384 sb. n. s. tu nedopadají, neboť nejde o dobrovolnou dražbu podle § 272 nesp. pat., nýbrž o dražební řízení podle § 352 ex. ř. Dovolací rekurs byl podán na poštu po uplynutí osmidenní lhůty rekursní stanovené v § 65 odst. 2 ex. ř., tudíž opožděně, a byl odmítnut podle § 526 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 14309.

Opatření podle § 61 j. n. může soud učiniti jen k návrhu.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1935, R I 220/35.)

Jak první soud, tak i soud rekursní uznaly, že dovolaný krajský soud je k projednání rozepře věcně n e příslušný. Prvý soud však pro věcnou nepřislusnost žalobu odmítl, kdežto druhý soud usnesení prvního soudu zrušil a nařídil mu, aby o žalobě po zákonu dále jednal a přibral na místě jednoho člena senátu odborného soudce laika.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu žalované obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Nižší soudy uznaly, že dovolaný krajský soud civilní v P. je k projednání rozepře věcně nepřislušný. První soud však pro věcnou nepřislušnost žalobu odmítl, kdežto druhý soud usnesení prvního soudu zrušil a nařídil mu, aby o žalobě po zákonu dále jednal, přibíra na místě jednoho člena senátu odborného soudce laika. Rekursní soud změnil vpravdě usnesení prvního soudu, pokud jím žaloba byla odmítnuta. Jak blíže doličeno v rozhodnutí čís. 10727 sb. n. s., jest proti takovému usnesení přípustný samostatný opravný prostředek, ježto věc po uvedené stránce je již skončena a nemůže býti vydáno další odporovatelné usnesení. Jde o případ § 63 j. n., jenž měl podle původního svého doslovu dva odstavce. V druhém odstavci, který byl zrušen novelou o úlevě soudu ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. z., bylo ustanoveno, že pokládají-li obchodní soud aneb obchodní nebo horní senát krajského nebo zemského soudu rozepři u nich zahájenou za věc soudnictví obecného, mají z úřední povinnosti zavéstí opatření v §§ 61 a 62 j. n. označená. Z toho plynulo, že nebyly oprávněny zemské civilní soudy, u nichž nebylo obchodních senátů nebo civilní senáty krajských soudů, učiniti z úřadu takovéto opatření, nýbrž, že se tak mohlo státi jen, byl-li učiněn návrh v § 61 j. n. uvedený. Zrušením tohoto druhého odstavce § 63 j. n. přichází k platnosti toliko ustanovení § 61 j. n., podle něhož se vyžaduje, by mohla soudem procesním býti učiněna opatření v tomto zákonném předpisu naznačená, návrhu. Teprve, když byl takový návrh učiněn, je na soudě procesním, aby uvážil zda je účelno, aby bylo učiněno opatření podle § 61 j. n. Z úřadu však bez uvedeného návrhu soud procesní opatření podle § 61 j. n. nemůže učiniti, a žalobce žádný návrh po rozumu § 61 j. n. v první stolici neučinil.

Čís. 14310.

Na útratovou pohledávku správce konkursní podstaty nevztahují se ustanovení § 172 posl. odst. ex. ř. a §§ 210 a 211 posl. odst. ex. ř. Rozhodnutí konkursního komisaře ve smyslu § 50 odst. 3 konk. ř. má býti vyžádáno e x e k u č n í m s o u d e m před vydáním rozvrhového usnesení.

Ustanovení § 50 odst. 3 konk. ř. vztahuje se i na útratové pohledávky správce konkursní podstaty, které s exekucním prodejem a rozvrhovým řízením nesouvisí.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1935, R II 114/35.)

Správce konkursní podstaty přihlásil při rozvrhovém roku dne 14. listopadu 1934 k rozvrhu nejvyššího podání ze zvláštní podstaty svoji útratovou pohledávku, nepředložil však rozhodnutí konkursního komisaře podle § 50 (3) konk. ř. E x e k u č n í s o u d nepřikázal mu na tuto pohledávku nic, r e k u r s n í s o u d však v souhlase s rozhodnutím konkursního komisaře ze dne 23. listopadu 1934 3.892 Kč v přednostním pořadí. D ů v o d y: Likvidace útrat konkursního správce byla zamítnuta exekucním soudem proto, že útraty ty nebyly dosud krajským soudem v B.